

พระราชบัญญัติ
ภาษีการค้า (ฉบับที่ ๓)
พุทธศักราช ๒๔๘๐

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๔ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๘๐)

อาทิตย์ทิพอาภา
เจ้าพระยายมราช
พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรวชิริน
ตราไว้ ณ วันที่ ๑๘ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๘๐
เป็นปีที่ ๔ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขพระราชบัญญัติภาษีก้าว (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๐ บางประการ

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติภาษีก้าว (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๘๐"

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๘๐ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติภาษีก้าว (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๐ และใช้ความต่อไปนี้แทน

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่ข้อความจะแสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น

"การก้าว" หมายความว่า การก้าวซึ่งระบุไว้ในพิกัดฉบับที่ ๑ ต่อท้ายพระราชบัญญัตินี้

"ผู้รับประเมิน" หมายความว่า ผู้พึงชำระเงินภาษีหรือผู้ถูกประเมินให้ชำระเงินภาษี

“ปี” หมายความว่า ปีตามปฏิทินหลวง

“ค่ารายปี” หมายความว่า จำนวนเงินซึ่งสถานที่ซึ่งใช้
กระทำการค้าสมควรให้เข้าได้ในปีหนึ่ง ๆ ถ้าสถานที่ซึ่งใช้
กระทำการค้าใด มีข้อตกลงเรียกเก็บค่าเช่า หรือเรียกเก็บ
เป็นเงินกินเปล่า หรือเงินค่าประกันวินาศภัย หรือเรียก
เก็บเป็นเงินอย่างอื่น ๆ เนื่องแต่การใช้สถานที่ที่กระทำการค้า
ก็ให้ถือเงินที่เรียกเก็บเป็นเกณฑ์อย่างหนึ่งในการประเมิน
เงินที่สมควรให้เข้าได้ในปีหนึ่ง ๆ

“สถานที่ซึ่งใช้ทำการค้า” หมายความว่า สถานที่
อันเป็นโรงเรือน หรือแพหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ซึ่ง
ตามลักษณะ ควรจะรวมกันเป็น หน่วยหนึ่งกับ ที่ดินซึ่งใช้ต่อ
เนื่องกับโรงเรือน หรือแพ หรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นที่กล่าว
แล้ว ซึ่งได้ใช้ประกอบการค้าเป็นปกติ

“พนักงานเก็บภาษี” หมายความว่า พนักงานซึ่งรัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงการคลังได้ตั้งขึ้น เพื่อจัดการประเมินและ
เก็บภาษี

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า พนักงานซึ่ง
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังได้ตั้งขึ้นเพื่อตรวจสอบและ
แก้ไขการประเมิน

“ นายตรวจ ” หมายความว่า พนักงานซึ่งมีอำนาจตรวจให้ผู้รับประเมินปฏิบัติถูกต้องตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้คือพนักงานใด ๆ ในคณะกรรมการอำเภอหรือตำรวจในจังหวัดพระนครและธนบุรี ซึ่งมีศไม่ต่ำกว่าชั้นนายร้อยตำรวจตรีหรือตำรวจในจังหวัดอื่น ๆ ซึ่งมีศไม่ต่ำกว่าชั้นนายสิบ หรือเจ้าพนักงานสรรพากร ซึ่งอธิบดีกรมสรรพากรหรือข้าหลวงประจำจังหวัดได้ตั้งขึ้นเพื่อทำการตรวจ ”

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

พระราชบัญญัติการค่า (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๗๐
มาตรา ๓ ซึ่งพระราชบัญญัติฉบับนี้ ให้ยกเลิกมีความดังต่อไปนี้

“ มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่ข้อความจะแสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น

“ การค่า ” หมายความว่า การค่าซึ่งระบุไว้ในพิกัดฉบับที่ ๑
ต่อท้ายพระราชบัญญัติ

“ผู้รับประเมิน” หมายความว่า ผู้ชำระเงินภาษีหรือผู้ถูกประเมินให้ชำระเงินภาษี

“ปี” หมายความว่า ปีตามปฏิทินหลวง

“ค่ารายปี” หมายความว่า จำนวนเงินซึ่งสถานที่ซึ่งใช้กระทำการค้า ต้องชำระให้เข้าได้ในปีหนึ่ง ๆ ถ้าสถานที่ซึ่งใช้กระทำการค้าได้มีข้อตกลงเรียกเก็บค่าเช่าหรือเรียกเก็บเป็นเงินกินเปล่าหรือเงินค่าประกันวินาศภัย หรือเรียกเก็บเป็นเงินอย่างอื่น ๆ เนื่องแต่การใช้สถานที่กระทำการค้าที่ให้ออกเงินที่เรียกเก็บเป็นเกณฑ์ในการประเมินเงินที่สมควรให้เข้าได้ในปีหนึ่ง ๆ

“สถานที่ซึ่งใช้กระทำการค้า” หมายความว่า สถานที่ซึ่งเป็นโรงงานหรือแพหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ซึ่งตามลักษณะควรจะรวมกันเป็นหน่วยหนึ่งกับที่ดินซึ่งใช้ต่อเนื่องกับโรงงานหรือแพหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นที่กล่าวแล้ว ซึ่งได้ใช้ประกอบการค้าเป็นปกติ”